

LAGRÅDET

Utdrag ur protokoll vid sammanträde 2026-01-27

Närvarande: F.d. justitieråden Sten Andersson och Kristina Svahn Starrsjö samt justitierådet Jonas Malmberg

Ett förstärkt samhällsskydd och tydligare reaktioner vid återfall i brott

Enligt en lagrådsremiss den 18 december 2025 har regeringen (Justitiedepartementet) beslutat inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag om ändring i brottsbalken,
2. lag om ändring i socialförsäkringsbalken,
3. lag om ändring i fängelselagen (2010:610),
4. lag om ändring i lagen (2026:000) om verkställighet av säkerhetsförvaring.

Förslagen har inför Lagrådet föredragits av kanslirådet Johan Hilmertz och rättssakkunnige Gustav Holm.

Förslagen föranleder följande yttrande.

Sammanfattning

Lagrådet avstyrker *dels* lagrådsremissens förslag om kriminalisering av rymning, *dels* lagrådsremissens förslag om att Kriminalvården i vissa fall ska vara skyldig att meddela vistelseföreskrifter.

Om regeringen trots detta väljer att gå vidare med förslaget om kriminalisering av rymning, behöver ett flertal frågor med anknytning till det förslaget övervägas ytterligare i det fortsatta lagstiftningsarbetet.

Lagrådet anser också att användningen av uttrycket "allvarlig brottslighet" – som i lagrådsremissen används på ett inkonsekvent sätt – behöver ses över.

Förslaget till lag om ändring i brottsbalken

17 kap. 12 §

I paragrafen, som är ny, straffbeläggs rymning.

I det utredningsbetänkande som föregått lagrådsremissen görs bedömningen att det i dagsläget inte finns tillräckliga skäl för att kriminalisera rymning. Som skäl anges bland annat att det är oklart i vilken utsträckning en kriminalisering skulle verka handlingsdirigerande och i den meningen vara effektiv. Utredningen anför också att det allmännas resurser för brottsbekämpning bör koncentreras på sådana förfaranden som kan föranleda påtaglig skada eller fara och som inte kan bemötas på annat sätt samt att antalet rymningar är få. Vidare framhålls att det finns alternativa administrativa metoder som är tillräckligt effektiva för att motverka rymningar. Utredningen betonar särskilt, beträffande rymningar från

kriminalvårdsanstalter, möjligheten att skjuta upp den villkorliga frigivningen (26 kap. 6 a § brottsbalken).

Då det i utredningens uppdrag ingick att lämna förslag på kriminalisering av rymning lämnades ändå ett förslag. Förslaget har remissbehandlats och samtliga remissinstanser som yttrat sig i denna del instämmer i utredningens bedömning. De skäl som remissinstanserna anför är bland annat att en kriminalisering inte skulle vara effektiv, att det finns en rad andra brott som redan enligt nuvarande lagstiftning kan aktualiseras vid rymning och att det torde vara bättre både för den enskilde och för samhället med en snabb reaktion genom att konsekvenserna för rymningen hanteras inom den pågående straffverkställigheten, i stället för genom ytterligare en brottmålsprocess.

Trots utredningens bedömning och remissutfallet föreslås nu alltså ändå en kriminalisering av rymning. De skäl som anføres i lagrådsremissen är främst att det är av stor vikt för straffsystemets trovärdighet, legitimitet och effektivitet att personer som är intagna i anstalt, är häktade eller avtjänar sluten ungdomsvård inte avviker utan att den som ska vara frihetsberövad också är det. Det anføres vidare, vad gäller personer som är tagna i förvar, att det är angeläget att det finns lämpliga åtgärder för att säkerställa att utlänningar inte vistas olovligt här i landet.

Lagrådets granskning ska enligt 8 kap. 22 § regeringsformen bland annat avse om förslaget är utformat så att lagen kan antas tillgodose de syften som har angetts och vilka problem som kan uppstå vid tillämpningen.

Lagrådet konstaterar att varken utredningen eller remissinstanserna ser något behov av en kriminalisering av rymning, främst därför att det framstår som oklart i vilken utsträckning kriminalisering är en effektiv åtgärd för att motverka rymningar men också för att antalet

rymningar är få. De skäl för att ändå kriminalisera rymning som regeringen för fram i lagrådsremissen är allmänt hållna. Det utvecklas exempelvis inte närmare på vilket sätt en kriminalisering – givet att det finns både andra brott som kan vara aktuella i en rymningssituation och administrativa sanktioner – skulle vara en mer effektiv åtgärd än nuvarande ordning. Den sammantagna bedömningen är endast att nuvarande sanktioner och åtgärder inte är tillräckliga och att det därför bör införas en särskild straffbestämmelse gällande rymning. De skäl som förs fram är enligt Lagrådets uppfattning inte övertygande.

Härtill kommer att antalet rymningar är få och att utredningen bedömer att maximalt tio rymningar per år kommer att utredas och åtalas.

Enligt Lagrådets uppfattning är det därför mycket tveksamt om förslaget till kriminalisering av rymning kommer att tillgodose det syfte som angetts, dvs. att mer effektivt än nuvarande ordning motverka rymningar. Härtil kommer att förslaget – som några remissinstanser fört fram – kan antas leda till tillämpningsproblem. Lagrådet återkommer till några av dessa.

Lagrådet avstyrker mot denna bakgrund förslaget till ny 17 kap. 12 §. Om regeringen trots detta väljer att gå vidare med förslaget, behöver ett flertal frågor med anknytning till förslaget övervägas ytterligare i det fortsatta lagstiftningsarbetet (se under följande rubriker).

Disciplinpåföljder och förbudet mot dubbelbestraffning

Den som avviker eller rymmer från ett fängelsestraff kan idag bli föremål för disciplinära åtgärder och reaktioner bland annat genom att Kriminalvården beslutar att skjuta upp villkorlig frigivning. Kriminalvården tillämpar normalt en ordning där den villkorliga

frigivningen vid direktrymning skjuts upp i tre veckor och vid direktavvikelse i fjorton dagar.

Enligt artikel 4.1 i det sjunde tilläggsprotokollet till Europakonventionen får ingen lagföras eller straffas på nytt i en brottmålsrättegång i samma stat för ett brott för vilket han eller hon redan blivit slutligt frikänd eller dömd i enlighet med lagen och rättegångsordningen i denna stat, det s.k. förbudet mot dubbelbestraffning. Sverige har anslutit sig till det sjunde tilläggsprotokollet och det gäller som svensk lag.

Ett beslut av Kriminalvården att med stöd av 26 kap. 6 a § första stycket skjuta upp den villkorliga frigivningen har en sådan karaktär att det omfattas av förbudet mot dubbelbestraffning. Som framhålls i lagrådsremissen medför förbudet mot dubbelbestraffning därför att den som åtalas för rymning inte till följd av rymningen kan få sin villkorliga frigivning uppskjuten. Omvänt gäller att om Kriminalvården till följd av rymningen har beslutat att skjuta upp frigivningen får den intagne inte dömas för rymning.

Det är alltså inte möjligt att som reaktion för en rymning både döma för rymning och skjuta upp den villkorliga frigivningen. Det synes inte finnas några rättsliga hinder mot att Kriminalvården väljer att besluta att skjuta upp den villkorliga frigivningen, i stället för att göra en anmälan om brott. Genomslaget av kriminaliseringen av rymning blir därför beroende av i vilken utsträckning Kriminalvården kommer att välja att fortsätta tillämpa ordningen med disciplinära åtgärder.

En ordning där Kriminalvården fritt kan välja mellan att antingen besluta att skjuta upp den villkorliga frigivningen eller att anmäla brott riskerar att medföra att intagna som rymt från fängelsestraff behandlas olika. Det bör därför – om regeringen väljer att gå vidare med förslaget om kriminalisering av rymning – i det fortsatta

lagstiftningsarbetet regleras hur Kriminalvården ska agera i detta avseende.

Enligt Lagrådets mening har ett beslut att skjuta upp villkorlig frigivning stora fördelar som reaktion på en rymning. Reaktionen kan komma snabbt och förfarandet är inte särskilt resurskrävande. En dom för rymning ska föregås av en förundersökning och en domstolsprocess, vilket kräver betydligt mer tid och resurser. En dom för rymning riskerar också som en följd av tidsutdräkten att kunna verkställas först efter det att den intagne har blivit villkorligt frigiven. Till detta kommer att brottet rymning medför en del tillämpningssvårigheter, som Lagrådet återkommer till.

Det sagda talar enligt Lagrådets mening för att Kriminalvården bör kunna fortsätta att som reaktion på rymningar besluta att skjuta upp villkorlig frigivning, trots att det innebär att en dom för rymning då inte kan komma ifråga. Det bör samtidigt understrykas att om avsikten är att Kriminalvården ska fortsätta tillämpa disciplinära åtgärder mot den som rymmer så minskar behovet av att kriminalisera rymning ytterligare.

I lagrådsremissen har inte närmare övervägts vilka effekterna är av att en reaktion på en rymning inte kan innefatta både att Kriminalvården skjuter upp den villkorliga frigivningen och att den intagne döms för rymning, och vilken av reaktionerna som ska tillämpas i praktiken. Enligt Lagrådets mening måste detta övervägas i det fortsatta lagstiftningsarbetet.

Det kan tilläggas att Kriminalvården kan vidta andra åtgärder med koppling till en rymning än uppskjuten villkorlig frigivning och att det inte är helt klart i vilken utsträckning sådana åtgärder omfattas av förbudet mot dubbelbestraffning. Bedömningen är beroende av bland annat hur ingripande åtgärden är och vilket syfte den har; om den t.ex. vidtas för att den intagne har misskött sig eller av säkerhetsskäl

(jfr t.ex. rättsfallet "Avstängningen från högskoleprovet" NJA 2022 s. 118). Även för andra disciplinära ingripanden, såsom indragen permission, kan frågor uppkomma om förbudet mot dubbelbestraffning medför att ett åtal för rymning hindrar ett sådant ingripande, och vice versa.

Rymning och konkurrens

Det lär vara vanligt att en intagen som rymmer gör sig skyldig till gärningar som innefattar hot eller våld mot tjänsteman eller vapenbrott i samband med rymningen. Detta medför att tillämpningen av det föreslagna brottet rymning kommer att aktualisera frågor om brottslighetskonkurrens.

I lagrådsremissen anges att konkurrensfrågan får bedömas efter omständigheterna i det enskilda fallet och med beaktande av vedertagna principer på området. Det framhålls att om en frihetsberövad person använder vapen i samband med en rymning bör det, med tanke på brottens skilda skyddsintressen, normalt vara möjligt att döma för både rymning och vapenbrott i konkurrens, men det skulle också vara möjligt att beakta förekomsten av vapnet som en försvårande omständighet.

Enligt Lagrådet är det inte självklart hur de allmänna principerna för brottslighetskonkurrens bör tillämpas i fråga om ageranden vid rymning. För att undvika problem vid tillämpningen av det nya brottet bör det i lagstiftningsärendet ges ledning för vad som bör gälla i fråga om konkurrens.

Lagrådet vill i sammanhanget framhålla följande.

En princip som brukar upprätthållas är att det ena brottet konsumerar det andra om bestämmelserna har samma kriminalpolitiska grund. I sådana fall bör normalt det strängare straffbudet vara tillämpligt och

det mindre allvarliga brottet konsumeras, men vägas in vid bedömningen av det strängare brottets allvar (se t.ex. "Tejpnigen" NJA 2013 s. 397).

Brotten rymning respektive våld eller hot mot tjänsteman kommer att regleras i 17 kap. och båda brotten syftar till att skydda allmänna intressen. Vid sidan av att skydda det allmänna syftar brottet våld eller hot mot tjänsteman även till att skydda enskilda personer som utsätts för våld eller hot. Detta talar för att det bör dömas såväl för rymning som för våld eller hot mot tjänsteman (jfr t.ex. "Påskupploppet" NJA 2023 s. 114 p. 25). På motsvarande sätt har vapenbrott typiskt sett ett annat skyddssyfte än rymning, vilket talar för att det ska vara möjligt att dömas såväl för rymning som för våld eller hot mot tjänsteman när vapen används vid en rymning.

Konkurrensfrågorna försvåras av att det vid bedömningen av om brottet rymning är grovt särskilt ska beaktas om gärningen har varit av särskilt hänsynslös eller farlig art, vilket typiskt sätt kan vara fallet om hot, våld eller vapen används vid rymningen.

Att den frihetsberövade har använt hot, våld eller vapen vid rymningen är alltså omständigheter som ska beaktas vid gradindelningen och straffvärdebedömningen. Här finns två tänkbara lösningar. Man kan för det första låta förekomsten av hot, våld och vapen medföra att rymningen bedöms som grov eller allvarligare och underlåta att döma för hot eller våld mot tjänsteman eller vapenbrott. Man kan också tänka sig att döma för såväl rymning som hot eller våld mot tjänsteman och vapenbrott. I det senare fallet bör det förhållandet att den frihetsberövade har använt hot, våld eller vapen vid rymningen inte beaktas vid bedömningen av gradindelningen eller rymningens straffvärde. Skillnaden mellan straffskalorna för normalgraden av de aktuella brotten är inte sådana att den ena

lösningen generellt kan anses ha företräde framför den andra (jfr t.ex. rättsfallet "Människorovet" NJA 2019 s. 553).

Medverkan till rymning och främjande av rymning

Det finns på regelnivå en fullständig överlappning mellan medverkan till rymning och främjande av rymning, såvitt avser den som hjälper någon att komma lös om den som rymmer är intagen, häktad eller tagen i förvar i fall som avses i den föreslagna 12 §.

Av lagrådsremissen framgår inte hur denna överlappning ska hanteras, annat än att det anges att frågan får hanteras enligt reglerna om brottskonkurrens.

Det måste enligt Lagrådets mening vara helt klart att den som hjälper någon att rymma inte ska dömas för både medverkan till rymning och främjande av rymning.

De allmänna principer som kan utläsas av rättspraxis ger emellertid inte något entydigt svar på vilken av bestämmelserna som ska ha företräde i den del de överlappar. Ingen av bestämmelserna kan tydligt sägas vara mer specifik än den andra. Främjande av rymning tar sikte på den som hjälper annan, men avser å andra sidan rymning från alla typer av frihetsberövanden, inte bara de särskilda former av frihetsberövanden som räknas upp i den föreslagna 12 §. Det går att argumentera för att det förhållandet att medverkan till rymning regleras särskilt i den föreslagna 14 § medför att det genom den bestämmelsen är "särskilt föreskrivet" att medverkansreglerna inte ska gälla för rymning (se 23 kap. 4 § fjärde stycket brottsbalken). Å andra sidan kan det hävdas att det förhållandet att straffskalan för medverkan till rymning är strängare än skalan för främjande av rymning talar för att medverkan till rymning ska ha företräde.

Enligt Lagrådet måste det i det fortsatta lagstiftningsarbetet klargöras vilken av bestämmelserna som ska ha företräde i den del de överlappar varandra.

17 kap. 16 §

Paragrafen ändras bland annat på så sätt att försök till rymning och försök till grov rymning straffbeläggs.

I författningskommentaren anges som exempel på när ansvar för försök till rymning aktualiseras att någon försöker ta sig ut från ett anstaltsområde men hindras av en kriminalvårdare eller att någon försöker avlägsna sig från personal under en övervakad permission.

Det kan enligt Lagrådets mening ifrågasättas om de angivna situationerna är sådana att ansvar för försök normalt bör komma i fråga. I exemplen antyds inte att rymningen föregåtts av någon planering eller organisation eller att agerandet varit hänsynslöst. En svårighet vid bedömningen av om ett försök att komma lös på angivna sätt är straffbart är att det kan vara oklart hur länge personen hade för avsikt att hålla sig undan. Om det inte kan visas annat än att personen bara haft för avsikt att hålla sig undan kortvarigt, kan gärningen komma att bedömas som ringa och därmed vara straffri.

26 kap. 16 §

Paragrafen innehåller bestämmelser som ger Kriminalvården möjlighet att besluta om särskilda föreskrifter för den som står under övervakning efter villkorlig frigivning. Bland annat har Kriminalvården, enligt andra stycket 7, möjlighet att besluta om vistelseort eller andra anvisningar om på vilka platser eller inom vilka områden som den dömde ska vistas eller inte får vistas.

Genom förslaget tillförs paragrafen ett nytt fjärde stycke. Enligt detta är det i vissa fall obligatoriskt att meddela föreskrifter som avses i andra stycket 7. Så är fallet om (1) den dömda "är involverad, eller har koppling till, en grupp av personer som utövar allvarlig brottslighet och (2) "det finns risk för att den dömda kommer att begå eller på annat sätt medverka till allvarlig brottslighet på platsen eller området".

Förslaget innebär alltså att en del dömda under vissa angivna omständigheter *ska* meddelas föreskrifter om var de får, eller inte får, vistas under den villkorliga frigivningen.

I det utredningsbetänkande som föregått lagrådsremissen behandlas delvis liknande frågor. Utredningen hade i uppdrag att överväga ändringar inom ramen för påföljdssystemet som innebar utökade eller nya möjligheter att besluta var en dömd person ska vistas eller inte får vistas. I uppdraget ingick att, oavsett ställningstagande i sak, lämna förslag om en ny brottspåföljd som kan innebära anvisningar om var den dömda ska vistas eller inte får vistas. Utredningens slutsats var att det inte finns något ytterligare behov av att kunna besluta var en dömd person får vistas eller inte vistas. I enlighet med direktiven lämnades dock ett förslag till hur en ny brottspåföljd, där fängelse förenas med ett vistelseförbud under den villkorliga frigivningen, skulle kunna utformas. Detta förslag – som utredningen själv inte ställde sig bakom – innebar att den domstol som dömer ut ett tidsbestämt fängelsestraff under vissa förutsättningar kan förena detta med ett särskilt vistelseförbud under prøvotiden efter villkorlig frigivning. Förutsättningarna var *de/s* att någon omständighet som avses i 29 kap. 2 a § brottsbalken ska beaktas vid bedömningen av straffvärdet, *de/s* att det med hänsyn till risken för att den dömda kommer att återfalla i allvarlig brottslighet på en viss plats eller i ett visst område finns behov av att begränsa den dömdes närvaro på platsen eller i området.

Samtliga remissinstanser som yttrade sig i denna del instämde i eller godtog utredningens bedömning att en ordning av det slag som angavs i betänkandet inte borde införas.

Det förslag som läggs fram i lagrådsremissen har också en annan innebörd än utredningens förslag. Medan utredningens förslag innebär att domstolen i själva brottmålet tar ställning till behovet av ett särskilt vistelseförbud, innebär lagrådsremissens förslag att Kriminalvården beslutar om vistelseförbud i anslutning till den villkorliga frigivningen. En annan skillnad är att utredningens förslag innebär en *möjlighet* att besluta om vistelseförbud, medan lagrådsremissens förslag innebär en *skyldighet* att, under angivna förhållanden, besluta om ett sådant förbud. Slutligen har kretsen av de personer som kan respektive ska meddelas föreskrifter avgränsats på skilda sätt i utredningsförslaget respektive lagrådsremissen.

Mot bakgrund av utredningens inställning till utredningsförslaget samt remissinstansernas uppfattning är det naturligt att regeringen inte har gått vidare med det förslaget. Skillnaden mellan utredningsförslaget och det förslag som nu lämnas är så stora att lagrådsremissens förslag måste ses som ett helt nytt förslag. För ett sådant gäller sedvanliga krav på beredning (se 7 kap. 2 § regeringsformen).

Lagrådet kan inte se att det skett någon sådan beredning. Varken i utredningsbetänkandet eller i den skrivelse som tillställdes remissinstanserna i samband med att betänkandet remitterades finns något som gav remissinstanserna anledning att uttala sig om en lösning av det slag som nu presenteras i lagrådsremissen. Såvitt Lagrådet förstår har det, utöver underhandskontakter med Kriminalvården, inte heller inhämtats synpunkter från sakkunniga instanser på det nya förslaget.

I sammanhanget finns anledning att framhålla att förslaget i lagrådsremissen avser begränsningar i enskildas rörelsefrihet, dvs. begränsningar som får beslutas enbart under särskilda i regeringsformen angivna omständigheter (se 2 kap. 8 och 21 §§ regeringsformen). Det är givet att behovet av en noggrann beredning är särskilt stort när det gäller lagstiftning som avser sådana begränsningar.

Det finns också anledning att framhålla att utformningen av lagrådsremissens förslag framstår som långt ifrån självklar. Det gäller särskilt förslagets avgränsning till den som är "involverad i, eller har koppling till, en grupp av personer som utövar allvarlig brottslighet". Avsikten är uppenbarligen att anknyta till och precisera vad som ofta, i svepande ordalag, beskrivs som gängbrottslighet. Vad som mera konkret avses med "involverad i ... en grupp av personer som utövar allvarlig brottslighet" respektive "har koppling" till en sådan grupp framstår emellertid som oklart. Vissa försök till klarlägganden görs i författningskommentaren men dessa ger endast begränsad ledning.

Det är enligt Lagrådets mening uppenbart att lagförslag med denna vaga utformning under alla förhållanden bör remissbehandlas innan de lämnas till riksdagen för beslut.

Lagrådet avstyrker mot denna bakgrund förslaget till nytt fjärde stycke i 26 kap. 16 §.

Lagrådet återkommer under nästa rubrik till användningen av uttrycket "allvarlig brottslighet" i paragrafen.

26 kap. 16 § och 29 kap. 4 §

I båda paragraferna finns bestämmelser som innebär att de är tillämpliga bland annat om brottsligheten är "allvarlig" (26 kap. 16 § fjärde stycket 2) eller "särskilt allvarlig" (29 kap. 4 § andra stycket 3).

I författningskommentaren till 26 kap. 16 § anges att det som utgångspunkt bör anses vara fråga om allvarlig brottslighet om straffvärdet för ett enskilt brott når upp till eller överstiger två år. I författningskommentaren till 29 kap. 4 § anges att det för att vara fråga om särskilt allvarlig brottslighet bör krävas att straffvärdet är minst omkring ett år.

Enligt Lagrådets uppfattning är det otillfredsställande att samma ordalydelse har olika innebörd beroende på i vilken paragraf i brottsbalken ordalydelsen förekommer. I förevarande fall är det extra olyckligt eftersom det i 29 kap. 4 § anges att det ska vara fråga om "särskilt" allvarlig brottslighet och straffvärdet trots det anges understiga det som bör krävas för att det ska vara fråga om allvarlig brottslighet enligt 26 kap. 16 §. Frågan bör ses över dels i det fortsatta lagstiftningsarbetet, dels i ett mer allmänt perspektiv. Lagrådet konstaterar här att det i författningskommentaren till 4 § i det av Lagrådet nyligen granskade förslaget till lag om användning av AI-system för ansiktsgenkänning i realtid för brottsbekämpande ändamål, anges att utgångspunkten för om det är fråga om ett allvarligt brott är att brottet har ett straffvärde motsvarande fängelse i minst sex månader.

Förslaget till lag om ändring i fängelselagen

10 kap. 1 §

Paragrafen behandlar förutsättningarna för att en intagen ska beviljas permission. En av förutsättningarna är, enligt första stycket 2, att det inte finns en påtaglig risk för att den intagne kommer att begå brott, undandra sig straffets fullgörande eller på annat sätt missköta sig.

I förslaget tillförs paragrafen ett nytt andra stycke. Enligt detta ska ett antal omständigheter särskilt beaktas vid prövningen enligt första

stycket 2. Några av de angivna omständigheterna är emellertid sådana att de inte alltid kan relateras till den risk som anges i första stycket 2. Lagrådet föreslår därför att det nya stycket formuleras om enligt följande.

Vid prövningen av om permission ska beviljas ska det särskilt beaktas
....

En av de omständigheter som anges i stycket är att den intagne "är involverad i, eller har koppling till, en grupp av personer som utövar allvarlig brottslighet". Det är samma uttryck som finns i 26 kap. 16 § fjärde stycket och som Lagrådet ovan har haft kritiska synpunkter på. Lagrådet anser dock att uttrycken i detta sammanhang kan godtas, eftersom uttrycken här används inom ramen för en bedömning där flera omständigheter kan vägas samman ("särskilt beaktas"). Vid en sådan bedömning är det också möjligt att beakta om den intagne i högre eller lägre grad är "involverad i, eller har koppling till" en grupp av personer som utövar allvarlig brottslighet, vilket gör att gränserna för vad som kan omfattas av uttrycken inte får avgörande betydelse. Lagrådet noterar att utredningsbetänkandet innehöll ett snarlikt förslag som har varit föremål för remissbehandling.

10 kap. 2 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om vistelse utanför anstalt för viss kort tid (särskild permission). För särskild permission gäller bland annat att vistelsen utanför anstalt kan beviljas med hänsyn till den risk som finns för att den intagne kommer att begå brott, undandra sig straffets fullgörande eller på annat sätt missköta sig.

Även denna paragraf tillförs i förslaget ett nytt andra stycke. Enligt den föreslagna bestämmelsen ska det vid prövningen enligt första stycket 2 särskilt beaktas om den intagne "är involverad i, eller har koppling till, en grupp av personer som utövar allvarlig brottslighet".

Lagrådet konstaterar att det valda uttrycket är vagt men att det i detta sammanhang, där det utgör en del i en samlad bedömning av förutsättningarna för särskild permission, ändå kan godtas (jfr vad som har sagts i anslutning till 10 kap. 1 §).

Förslaget till lag om ändring i lagen om verkställighet av säkerhetsförvaring

Regeringen har i lagrådsremissen Säkerhetsförvaring – en ny tidsobestämd frihetsberövande påföljd föreslagit en ny lag om verkställighet av säkerhetsförvaring. Lagförslaget är ännu inte antaget. I förevarande lagrådsremiss föreslås att 4 kap. 2 och 6 §§ i lagförslaget ska få en ny lydelse.

Lagrådet har i och för sig inget att invända mot det som nu föreslås men vill erinra om att Lagrådet i sitt yttrande över den tidigare lagrådsremissen har förordat att de berörda bestämmelserna ska ges en annan utformning. Lagrådets synpunkter i det yttrandet är relevanta även i förhållande till förslagen i den nya lagrådsremissen.

Övriga lagförslag

Lagrådet lämnar övriga förslag utan erinran.